

"Marš, glih mene najdete« ali kratka štorija o tem, kako sem zadnjič s slabo vestjo prispela na faks in potem pisala v zvežčič, ki ga fant ni hotel."

Presneto! Pa kje me najdejo?... Aha, še ne veste, da sem magnet za ljudi, ki na ljubljanskih ulicah prosijo za denar. No, to sem jaz, tista, ki izgleda tako naivno in najbrž se čuti, da nisem iz Ljubljane, ker me prav preveč pogosto prosijo, da jim dam tolarje ups... cente. Pa saj bi jim dala denar, resnično da bi, če bi imela. Včasih dam komu hrano ali vžigalice in ponavadi so veseli. Kakorkoli – zakaj vam to pripovedujem?

Danes mi je spet ogrenil dan. Otroci ti ga ponavadi polepšajo, a ti otroci na najbolj obljudenih ljubljanskih ulicah z bolnimi bratci in sestricami z nekakšnimi v folije zavitimi »izvidi«, me silijo, da ne uberem vedno poti, ki sem si jo sprva zamislila, ker enostavno ne morem mimo njih ne da bi me opazili. In potem ne morem reči »žal mi je – nimam...«, pa čeprav je res, ko me gledajo z njihovimi velikimi, svetlečimi očmi. Tokrat me je na poti na faks uspešno ustavil približno osemletni fantič, ker sem ga v lepem dnevu spregledala, ko sem opazovala nebo in vse drugo, le zamorjenih ljudi ne ...

»Dajte, lepa góspa, malo denarja za mojega malega bratca ... «

Vprašala sem ga, kaj mu je, pa mi je takoj napiflano odgovoril v dokaj lepi slovenščini: »Ima pokvarjene pol leve srčne zaklopke, desne pa sploh nima. Za operacijo, lepa gospa!« OK. Res je imel dober govor, rahlo neverjeten, poleg tega pa še v folijo zavit »izvid«. Uf ... Tehtala sem levo in desno – da in ne ... In odločitev me je terjala kar nekaj napora. A končno se mi je posvetilo: v torbi mi je že dva dni ležal čisto nov zvežčič na spirale. Čudo pisarniškega materiala, za katerega sem odštela 229 SIT oziroma 0'95 EUR. Ni malo in morda mi ga sploh ne bi bilo treba kupiti. Začela sem brskati po torbi. Medtem je fante iz žepa potegnil podobico, mi jo molil in se jokajoče zahvaljeval. Vsa procedura se je zataknila, ko sem iz torbe potegnila zvezek ... »Lej, ti ga dam za šolo,« sem mu rekla, fant pa je še bolj izbulil oči, spremenil glas, odtegnil roko s podobico in zmajeval z glavo: **»Ne, gospođa, ja ne idem u školu!«** »Kako ne hodiš v šolo,« mi je ušel vzklik. Šok. Absolutni šok! In potem nova dilema (to srečanje je bilo res polno dilem): dobro, poba ne hodi v šolo – zdaj moram biti huda. Ne, moram biti razumevajoča in tolerantna. Ne ... žalostna moram biti ... Spet se nisem mogla odločiti, zato sem ostala preprosto šokirana in brez besed. Končno sem spet povzela: »Kako ne hodiš v šolo? Pa ja moraš hoditi v šolo ... « Obotavljaj se je in nato povedal, da vendar hodi v šolo in da zvezek že ima. Pa ja da! Konec je bilo z mojim zaupanjem, katerega si je zopet strastno ter z neko vsiljivostjo poskusil



pridobiti in s tem moj denar, če se majcena vsota cekinčkov sploh sme tako imenovati. Smilil se mi je v skorajšnji agoniji, nakar sem mu še enkrat ponudila zvežčič, ki ga je zopet odklonil, skomignila z rameni, se poslovila od njega in šla naprej svojo pot.

Slika: Boy - Medadapt

Ta dogodek mi je dal misliti o več stvareh (poleg znanega vprašanja, zakaj se vedno spravijo name) ... Mislila sem na tega neukega fantiča. **Mora imeti starše. In najbrž starši vedo, kaj počne. Najverjetneje ga pri tem še spodbujajo (ali celo silijo).** Od časa do časa me je silovito zapekla vest, ker sem pomislila, da je morda vse res, da ima res bolnega brata ... Vedno bolj sem razmišljala o njegovih starših; zakaj ga namesto na cesto, raje ne pošljejo v šolo? Dobil bi topel obrok, socializacijo, izobrazbo ... Toda ne. On je na cesti. Vedno znova ustavlja »lepe« ljudi in prosi za denar ... On in na tisoče drugih, ki jih nikdar ne bo rešil noben drobiž.

Dora

Opomba:

Uredništvo opozarja, da gre zgolj za refleksijo ene izmed sodelujočih ter se vzdržuje kakršnih koli sodb o resničnosti dečkove zgodbe. Karkoli že, verjamemo, dejstvo je, da ta deček potrebuje pomoč, vprašanje je le, kakšno.